

mele ja mõistuse, ihho ja hing, ello ja seisuse ni hirmsal visil árrarikkub.

Viin tee b wae sek s. — Kes wöib neid kerjajaid Mailmas fokkoarwata, kes omma warra ning peatoidust on furja mina-lakkumisega árraraisanud, ja hulguvad nüüd ühhest kohhast teise — nago mustlased — leiba passuma tühja kóhhó sisse. Sest mina janno wöttab tó isso árra, et jodiko jdud loppesb enne aego otsa, nenda, et fui ta pár-rast ka tahhaks tööd tehho, agga wárrisewad käed ja nödrakslainud jallad ei suda ennam joudfaste tôle haffata.

Mõnni jálle útleb: „Mis imme sanna on se, et viin peab ihhorammo kassinamaks wöötma? — Kui minna hästi mina rüpan, siis on mul kolme mehhe ram ká: kes tuldeb, se saab!” —

Kui innimene passawas sojas tóowes jamsimas, siis on temmal ka ram, et kolm meest ei sa tedda wodis kinnipetud, waid ta pörrotab neid wasto seina, ja joseb uksest

málja kúlma fátte: — agga párrast, fui se tuio saab móda láinud, siis on temma ka jálle ni alwatud, et ta ei sa fát egga jalga ligutatud.

Viin tóstab rido. Olled sa teed fáies kuulnud, kuida mõnnikord keik förtst-tubba agga föllab, fui joobnud mehhed kar-wopiddi kissuwad, senni fui nad wimaks keik otsego furnud förtsi pengi al pitkali maas! —

Olled sa ommas küllas náinud, kuida joobnud mees omma naesi pëssab ja omma lapsi lóhhub, úks kissa ja kärrein! — On se ristirahwa abbiello, woi on se paggana meeste hábbiello? —

Viin aiab maia pöllema. Joob-nud mees láhheb pero tullega kambri, tulli haffab taffude külge, seált üles lae palki, ikka üles ölekattukse sisse, ja õse lóob taewas punnaseks, et tekáia útleb: „Oh Jummal, se on tullekahjo!” — Agga teisel hommikul on tuhhabunnik járrele jánud, ja silmawessi peále! —